Пѣсень първа.

4-и Септ. 1881 г. София

„Иване! ей!... проклѣто куче!..
„Какво се бавишь още тамъ?
„Азъ тебя — знай — ще те наука
„Отъ що да имашь срамъ...
„Иди да кажешь на Марина,
„Че ей-сега го чакамъ тукъ...
„Па донеси и малко вино
„И дългия чубукъ"...
Иванъ се мърдна... болка страшна
Усѣти въ своето сърдце,
Но.

Не знае, горкия, че има ~~рай~~ крилье,
Че стигва небето, когато подхвръкне,
Не знае, и чърби се... Лошо и зле!
И иска той ножа въ гърди си да ръгне...
Живѣе се тежко, но милъ е свѣта:
Той иска да види, какъ слънцето грѣе,
Какъ роба ~~покорна~~ въздиша навсегда ~~на~~ долу глава,
Какъ плаче гората, какъ славейче пѣе.....

Лошо той живѣе — въ сърдце пустотия:
Ни сестра, ни братецъ нѣма у горкия!
А баща и майка — вѣчни робове,
Вечъ лежѫтъ отколѣ въ ~~тѣсни~~ мокри гробове.
Той саминъ се борилъ съ нуждата проклѣта.

И дошълъ до възрастъ: ~~силна, могъща кипѣ~~ горещо да обича
Кротъкъ и замисленъ — работи деньѣ:
Никого за своѭ робство не кълне.
И защо проклятья?... Тѣ ни ли не знаѭ?
Че съ нещастенъ момъкъ гнусно си играѭ!
Нѣка си пируватъ!... тѣхния порокъ
~~Види отъ небето праведния Богъ~~!..
Всякога печаленъ — той деньѣ си влачи...
Гледашь ли го него — ~~самоволно~~ безъ да искашь плачешь.
Плачешь и тъгуваешь... ~~Горкия~~ Клѣтия Иванъ!
Та че той ~~въ~~ ~~[illegible]~~ вериги ~~[illegible]~~ бъде закованъ!..

Да, такъвъ бѣ, той, горкия,
Скритенъ и печаленъ!
Охъ, и азъ къмъ него мѣтахъ
Погледъ си страдаленъ..
Но и въ мене люти мѫки
Бѣха се сгнѣздили
Та проклятья къмъ сѫдбата
Бѣха народили
То загина, то увѣхне,
Но сърдце ли плаче,
Като спомня, че и азъ
Тежко съмъ се влачилъ...
Мѫки, мѫки, мѫки — губятъ человѣка!..
Робството налага мѫки на духътъ...
И предъ насъ ~~тихо, мърда се~~ се мърда тихо и палька
На живота ~~[illegible]~~дишки, пъленъ съ пречки, пѫти
Духове страхливи и сърдца разбити,
Чувства ~~людородни~~ благородни — стъпкани съсъ кракъ

ГРАДСКИ АРХИВ